

Què és més important?

Quan algú té setze anys i descobreix quelcom sobre els seus sentiments, sovint canvia, i de vegades d'una manera brusca i innecessària.

L'Aura tan sols tenia aquesta edat quan va descobrir que els nois no l'atreïen ni li agradaven. L'Aura tenia setze anys quan va ser conscient que era el món femení, delicat i moltes vegades complicat, el que l'enamorava. Ho va descobrir quan va prendre consciència que allò que sentia per la seva amiga Marta havia deixat de ser una simple amistat i havia donat pas al principi d'un sentiment més intensa. L'Aura va ser sincera com sempre i va confessar el que sentia a la Marta, car no volia enganyar-la. Malauradament, aquell cop es va equivocar. La Marta no va resultar ser aquella bona amiga que l'Aura creia tenir i no van ser necessaris massa dies perquè tot l'institut n'estigués al corrent. Això la va destrossar. No només el fet que algú amb qui confiava plenament l'hagués abandonat sinó el fet, també, que passar pels passadissos i entrar al lavabo fos tan dur i tan pesat per haver d'escoltar comentaris despectius d'ella i els seus sentiments. L'Aura sempre havia estat una noia segura d'ella mateixa i somiadora, una persona capaç d'encisar i seduir amb una sola mirada, però aquella situació l'estava tornant petita i discreta. L'Aura deixava de brillar. S'apagava dia rere dia.

Al mateix institut, una noia de dos cursos superiors no podia suportar veure com trencaven d'aquella manera l'Aura. I així, sense ni tan sols conèixer-la, si va anar apropant i obrint-se a ella. Entre elles es va començar a construir una amistat. Per l'Aura significava protecció i ajuda, l'oportunitat de tornar a ser com abans. Per l'Alba tan sols significava fer el que creia que havia de fer, actuar èticament. L'Alba estava cansada que la gent discriminés per gust. Lluitadora i sempre defensora dels seus ideals. Malgrat les diferències, el temps i el que compartien les va anar unint.

L'Aura a poc a poc tornava a somiar i cada dia creixia dins seu un sentiment més fort d'atracció vers l'Alba, que sempre la tractava com a amiga. Per molt que l'Aura tornés a ser com abans, no es volia arriscar a perdre, altre cop, l'afecte que havia recuperat en una altra persona. Per aquest motiu i el fet que l'Alba sortís amb un noi, no li va dir en cap moment que l'estimava i que no només ho feia d'amiga a amiga.

Quan va acabar el curs l'Alba va marxar a estudiar a Nova York i van mantenir el contacte durant diversos anys. Malauradament, els quilòmetres que les separaven van poder amb la amistat i, així, a poc a poc, el fil connector que les unia es va anar segant. L'Alba va acabar els estudis i de seguida li van oferir una feina, i es va quedar més temps del que tenia previst a Nova York. Entretant, l'Aura va seguir estudiant i treballant a la seva ciutat.

Van haver de passar molts anys abans de que es tornessin a trobar. Va ser una trobada casual; van ser el moment i l'hora adequades. Allà, a Nova York, on l'Alba seguia treballant i on l'Aura gaudia d'unes vacances. En un carrer que portava a la feina a una i a l'hotel a l'altra es van creuar. Tot va succeir en un instant. Mentre es creuaven, llurs mirades també ho van fer. I en aquell precís moment la resta de la gent que passava pel carrer va desaparèixer i es van

10a Edició Premi Relats Curts

quedar fixes l'una en l'altra. En aquella mirada van retornar sentiments al cor d'ambdues noies. En el de l'Aura va renéixer l'amistat i un cercle de protecció que el temps li havia fet oblidar. Amb ell també va renéixer un amor que havia apagat el vent de la distància, com qui apaga una espelma. En el cor de l'Alba va aparèixer l'alegria del retrobament d'aquella amiga que tant temps feia que no veia. De cop, el món va tornar a moure's i elles van deixar de caminar, es van girar i es van abraçar. L'Alba feia tard a la feina i van decidir veure's a la nit en un cafè que segons ella era dels millors.

Es van trobar aquella nit en aquell cafè, tal com havien quedat. Les dues anaven molt arreglades. L'Aura duia un vestit que insinuava una silueta molt femenina definida per unes corbes molt seductores. L'Alba portava un vestit que li feia un escot interessant i que li insinuava una esquena temptadora. Portava el cabell recollit de manera que se li veia el clatell i l'esquena més llarga. Van seure a prendre alguna cosa i van estar xerrant tota la nit. Van explicar-se detall a detall tots els anys perduts i van quedar per tornar-se a veure l'endemà mateix.

Aquesta escena es va repetir durant diverses nits i diversos locals. Però cada nit que passava hi havia un sentiment nou que l'Alba descobria en el seu interior. Hi havia alguna cosa que creixia i que li resultava agradable, però que alhora l'angoixava. L'Alba tenia molts dubtes, se sentia atreta per l'Aura, i va decidir resoldre'ls una nit. L'Aura inculcava seguretat i era lluitadora, i això a l'Alba la perdia, l'embadalia. Tot i això, no estava convençuda del que sentia per ella i va decidir que li demanaria un petó. Va pensar que amb un petó descobriria la veritat. Si aquell petó la transportava a un lloc paral·lel i aturava el món per un instant, estava convençuda que voldria dir que l'estimava.

Va decidir portar-la al port. Un lloc íntim i solitari. No hi havia ningú. Poca llum. Només la de la lluna. L'Alba tremolava, estava nerviosa. L'Aura pensant-se que tenia fred la va abraçar. L'Alba en sentir el contacte amb el cos de l'Aura s'hi va trobar a gust. Estava còmoda i va confessar-li que dubtava del que sentia per ella. Li va demanar un petó però no va poder acabar la frase, car quan va aixecar el cap per mirar-la als ulls, es va trobar els llavis de l'Aura que la besaven.

Aquell petó, no només va aturar el món. No només la va transportar a un lloc paral·lel. Aquell petó, la va omplir. Va omplir un buit que l'Alba tenia al cos i al cor. Li va descobrir un sentiment que sempre li havia faltat. L'amor de veritat. En aquell petó l'Aura va sentir que per fi tenia allò que feia tant que anhelava. En aquell petó, les dues noies es van fondre i ens van unir igual que ho van fer els seus cors. Es van unir en un sol sentiment. Aquella nit, sota la lluna, van fer l'amor apassionadament i van calmar la set que tenien els dos cossos d'ajuntar-se en un de sol.

I és que, estimat lector, què és més important: el que ens manté units o el que ens separa?